Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 3. apríla 2014*

„Odvolanie — Štátna pomoc — Pomoc poskytnutá vo forme neobmedzenej implicitnej záruky v prospech podniku La Poste vyplývajúca z jeho postavenia ako verejnej inštitúcie — Existencia záruky — Existencia štátnych prostriedkov — Výhoda — Dôkazné bremeno a úroveň dokazovania“

Vo veci C-559/12 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 3. decembra 2012,

Francúzska republika, v zastúpení: G. de Bergues, D. Colas, J. Gstalter a J. Bousin, splnomocnení zástupcovia,

odvolateľka,

ďalší účastník konania:

Európska komisia, v zastúpení: B. Stromsky a D. Grespan, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory A. Tizzano (spravodajca), sudcovia A. Borg Barthet, E. Levits, M. Berger a S. Rodin,

generálny advokát: N. Jääskinen,

tajomník: V. Tourrès, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 11. septembra 2013,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 21. novembra 2013,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

1 Francúzska republika vo svojom odvolaní navrhuje zrušenie rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 20. septembra 2012, Francúzsko/Komisia (T-154/10, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým Všeobecný súd zamietol jej žalobu proti rozhodnutiu Komisie 2010/605/EÚ z 26. januára 2010 o štátnej pomoci C 56/07 (ex E 15/05), ktorú Francúzsko poskytlo podniku La Poste (Ú. v. EÚ L 274, s. 1) (ďalej len „sporné rozhodnutie“).

Okolnosti predchádzajúce sporu

Všeobecný kontext

2 Podľa francúzskeho zákona č. 90-568 z 2. júla 1990 o organizácii verejnej služby pošty a telekomunikácií (JORF z 8. júla 1990, s. 8069) sa pôvodné generálne riaditeľstvo pôšt a telekomunikácií, ktoré dovtedy podliehalo ministerstvu pôšt a telekomunikácií, od 1. januára 1991 transformovalo na dve samostatné právnické osoby verejného práva, t. j. podniky France Télécom a La Poste. Tento zákon výslovne povoľoval podniku La Poste rozvíjať popri svojom poslaní verejnej služby určité aktivity otvorené hospodárskej súťaži.

3 V súlade s článkom 1 výnosu z 31. decembra 1990, ktorý poskytoval štátnu záruku na dlhopisy PTT a na vkladové certifikáty PTT vydané pred 31. decembrom 1990 (JORF z 18. januára 1991, s. 917), „sú úroky, odpisy, poplatky, provízie, náklady a príslušenstvo dlhopisov a vkladových certifikátov PTT vydaných pred 31. decembrom 1990 s cieľom prispieť k financovaniu investičných nákladov dodatkového rozpočtu pôšt a telekomunikácií s uplatnením článku L. 127 zákona o pošte a telekomunikáciách… a prevedených na La Poste s uplatnením článku 22 zákona z 2. júla 1990… bezpodmienečne garantované štátom“.

4 Okrem toho rozsudkom z 18. januára 2001 Cour de cassation (druhý občiansky senát) potvrdil zásadu, podľa ktorej sa La Poste mal považovať za verejnú inštitúciu priemyselnej a obchodnej povahy (ďalej len „podnik so statusom EPIC“).

5 Podľa francúzskeho správneho práva sú podniky so statusom EPIC verejnoprávne právnické osoby s právnou subjektivitou odlišnou od štátu, sú finančne nezávislé a majú aj osobitné právomoci, ktoré všeobecne zahŕňajú aj výkon jednej alebo viacerých verejných služieb.

6 Postavenie podniku so statusom EPIC je spojené s určitými právnymi dôsledkami, pričom ide najmä o neuplatniteľnosť konania vo veciach platobnej neschopnosti a konkurzného konania podľa všeobecných právnych predpisov, ako aj uplatniteľnosť zákona č. 80-539 zo 16. júla 1980 o penále ukladanom v správnych veciach a o výkone súdnych rozhodnutí právnickými osobami verejného práva (JORF zo 17. júla 1980, s. 1799).

Správne konanie a sporné rozhodnutie

7 Rozhodnutím z 21. decembra 2005 Európska komisia schválila prevod bankových a finančných činností podniku La Poste na jeho dcérsku spoločnosť La Banque Postale. Komisia v tomto rozhodnutí spresnila, že otázka neobmedzenej štátnej záruky v prospech La Poste bude predmetom samostatného konania.

8 Dňa 21. februára 2006 Komisia v súlade s článkom 17 nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [88 ES] (Ú. v. ES L 83, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339) informovala francúzske orgány o svojich predbežných záveroch, pokiaľ ide o existenciu neobmedzenej štátnej záruky, ktorá by vyplývala z postavenia podniku La Poste a ktorá by predstavovala štátnu pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES.

9 Keďže sa Komisia domnievala, že táto údajná záruka existovala pred 1. januárom 1958, dátumom nadobudnutia účinnosti Zmluvy o ES vo Francúzsku, uplatnila procesné pravidlá týkajúce sa existujúcej pomoci a v súlade s článkom 18 nariadenia č. 659/1999 vyzvala Francúzsku republiku, aby do 31. decembra 2008 zrušila záruku v prospech La Poste.

10 Po preskúmaní spresnení, ktoré poskytli francúzske orgány, pokiaľ ide o návrh zmeny dekrétu č. 81-501 z 12. mája 1981, vydaného na vykonanie zákona č. 80-539 (JORF zo 14. mája 1981, s. 1406), ich Komisia informovala o svojom rozhodnutí začať konanie vo veci formálneho zisťovania. Toto rozhodnutie Komisia uverejnila 3. júna 2008 v *Úradnom vestníku Európskej únie* (Ú. v. EÚ C 135, s. 7) a vyzvala zainteresované strany, aby predložili svoje pripomienky k spornému opatreniu.

11 Francúzske orgány vyhoveli žiadosti Komisie a svojím oznámením zaslaným 31. júla 2009 ju informovali, že Rada ministrov prijala 29. júla 2009 návrh zákona, ktorý stanovoval transformáciu La Poste k 1. januáru 2010 na akciovú spoločnosť podliehajúcu konaniam súdneho vyrovnania a súdnej likvidácie podľa všeobecných právnych predpisov. Tento návrh viedol k prijatiu zákona č. 2010-123 z 9. februára 2010 o verejnom podniku La Poste a o poštových činnostiach (JORF z 10. februára 2010, s. 2321), ktorý nadobudol účinnosť 1. marca 2010.

12 Dňa 27. februára 2010 Komisia oznámila francúzskym orgánom sporné rozhodnutie.

13 Po prvé Komisia po tom, čo pripomenula obsah predmetného opatrenia (odôvodnenia 18 až 37 tohto rozhodnutia) konštatovala existenciu neobmedzenej záruky zo strany francúzskeho štátu v prospech podniku La Poste na základe určitých osobitostí prirodzene spojených s jeho postavením verejnej inštitúcie (odôvodnenia 116 až 255 rozhodnutia).

14 V tejto súvislosti Komisia v prvom rade zdôraznila, že La Poste nepodliehal všeobecným právnym predpisom vo veciach súdneho vyrovnania a likvidácie podnikov v ťažkostiach (odôvodnenia 116 až 147 sporného rozhodnutia).

15 Ďalej Komisia preukázala, že veriteľ podniku La Poste má istotu uspokojenia svojej pohľadávky v prípade, že by bol La Poste vo finančných ťažkostiach a nemohol by splácať svoje dlhy (odôvodnenia 148 až 229 daného rozhodnutia).

16 Napokon sa Komisia rozhodla, že aj keď sa veriteľovi podniku so statusom EPIC nepodarí po využití postupov na vymáhanie pohľadávok opísaných v odôvodneniach 150 až 229 sporného rozhodnutia dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky, stále si môže byť istý, že jeho pohľadávka nezanikne. Na zabezpečenie kontinuity poslania verejnoprávnej služby totiž boli práva a povinnosti La Poste vždy prevedené na právnickú osobu odlišnú od štátu, alebo nanajvýš na štát (odôvodnenia 230 až 250 sporného rozhodnutia).

17 Za týchto okolností Komisia uviedla, že neobmedzená záruka zo strany štátu v prospech podniku La Poste by viedla k prevodu štátnych prostriedkov v zmysle bodu 2.1 oznámenia Komisie o uplatňovaní článkov 87 [ES] a 88 [ES] na štátnu pomoc vo forme záruk (Ú. v. EÚ C 155, 2008, s. 10) (odôvodnenie 254 sporného rozhodnutia), a bola by pripísateľná štátu (odôvodnenie 255 sporného rozhodnutia).

18 Po druhé Komisia teda konštatovala, že na jednej strane výhodnejšie úverové podmienky, ktoré podnik La Poste získal na základe tejto neobmedzenej záruky, predstavovali výhodu (odôvodnenia 256 až 300 sporného rozhodnutia), a to aj s prihliadnutím na viacero analýz a metodík ratingových agentúr,

z ktorých vyplynulo, že táto záruka ako základný prvok štátnej podpory v prospech La Poste pozitívne ovplyvnila jeho finančný rating, a tak aj úverové podmienky, ktoré mohol získať (odôvodnenia 258 až 293 sporného rozhodnutia). Na druhej strane Komisia dospela k záveru, že preskúmané opatrenie mohlo narušiť hospodársku súťaž a ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi (odôvodnenie 301 daného rozhodnutia).

19 Komisia ďalej rozhodla, že sporná záruka predstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ (odôvodnenie 302 sporného rozhodnutia) a že ani po zmenách a doplneniach navrhovaných francúzskymi orgánmi nespĺňa žiadnu z podmienok, aby mohla byť vyhlásená za zlučiteľnú so spoločným trhom (odôvodnenia 303 až 315 uvedeného rozhodnutia).

20 V dôsledku toho Komisia v článku 1 sporného rozhodnutia rozhodla, že „neobmedzená záruka poskytnutá Francúzskom podniku La Poste predstavuje štátnu pomoc, ktorá nie je zlučiteľná s vnútorným trhom [a že] Francúzsko zruší túto pomoc najneskôr do 31. marca 2010“.

Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

21 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 2. apríla 2010 Francúzska republika podala žalobu, v ktorej sa domáhala zrušenia sporného rozhodnutia a na podporu ktorej uviedla tri žalobné dôvody.

22 Po zamietnutí námietky neprípustnosti proti uvedenej žalobe v bodoch 35 až 48 napadnutého rozsudku, podľa ktorej sporné rozhodnutie nespôsobuje ujmu, pokiaľ ide o vec samu, Všeobecný súd v bode 53 daného rozsudku uviedol, že tri uvedené žalobné dôvody sa v podstate viažu na vymedzenie existencie výhody. V bodoch 54 až 57 tohto rozsudku teda vyhlásil tvrdenie vychádzajúce z nesplnenia podmienky prevodu štátnych prostriedkov za neprípustné z dôvodu oneskoreného predloženia, pretože dospel k záveru, že ide o nový žalobný dôvod uplatnený po prvýkrát v štádiu repliky.

23 V bodoch 61 až 103 napadnutého rozsudku najskôr zamietol druhý žalobný dôvod založený na nesprávnom posúdení skutkového stavu a nesprávnom právnom posúdení, ktorých sa údajne dopustila Komisia, keď sa domnievala, že podniky so statusom EPIC získali podľa francúzskeho práva z dôvodu svojho postavenia implicitnú a neobmedzenú štátnu záruku.

24 Ďalej Všeobecný súd v bodoch 104 až 117 napadnutého rozsudku preskúmal tretí žalobný dôvod týkajúci sa porušenia pojmu výhoda v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, pričom tento žalobný dôvod sa delí na dve časti.

25 Všeobecný súd v bodoch 105 až 112 daného rozsudku zamietol prvú časť tohto žalobného dôvodu, založenú na údajnom pochybení Komisie, ktorá odvolaním sa aj na stanoviská ratingových agentúr dospela k záveru, že existencia štátnej záruky mohla vytvoriť výhodu v prospech podniku La Poste. V bodoch 113 až 116 daného rozsudku zamietol druhú časť uvedeného žalobného dôvodu založenú na skutočnosti, že Komisia nesprávne dospela k záveru, že údajná štátna pomoc mohla poskytnúť podniku La Poste výhodu pre pozitívny vplyv, ktorý mala na jeho finančný rating.

26 Napokon v bodoch 118 až 125 napadnutého rozsudku Všeobecný súd zamietol ako nedôvodný prvý žalobný dôvod týkajúci sa údajného nesprávneho právneho posúdenia Komisie, pokiaľ ide o dôkazné bremeno a úroveň dokazovania, ktoré jej prináležia v oblasti štátnej pomoci, a to v rámci dokazovania existencie implicitnej záruky francúzskeho štátu v prospech podniku La Poste, ako aj v rámci preskúmania existencie výhody.

27 V tejto súvislosti Všeobecný súd po prvé v bode 120 napadnutého rozsudku konštatoval, že „povaha dôkazných prostriedkov, ktoré mala Komisia predložiť, je do značnej miery závislá od povahy plánovaného štátneho opatrenia“ a že dôkaz existencie štátnej záruky implicitnej povahy „sa môže

vyvodiť zo súboru potvrdzujúcich dôveryhodných a koherentných skutočností vychádzajúcich najmä z výkladu relevantných ustanovení vnútroštátneho práva a osobitne sa môže odvodiť z právnych účinkov, ktoré implikuje právne postavenie prijímajúceho podniku“.

28 Na základe toho v bode 121 daného rozsudku uviedol, že Komisia „pozitívne preskúmala existenciu neobmedzenej štátnej záruky v prospech La Poste“, pričom zobrala do úvahy viaceré zhodujúce sa fakty, ktoré predstavujú dostatočný základ na potvrdenie skutočnosti, že La Poste získal takú záruku z dôvodu svojho postavenia podniku so statusom EPIC.

29 Po druhé v bode 123 uvedeného rozsudku sa Všeobecný súd domnieval, že Komisia predložila dostatočné množstvo dôkazov na preukázanie, že táto záruka predstavovala výhodu, pretože pokiaľ ide o už poskytnuté pomoci, nie je povinná preukazovať skutočné účinky sporného opatrenia. Taktiež spresnil, že v tejto súvislosti nebolo potrebné akokoľvek rozlišovať medzi existujúcou pomocou a protiprávnou pomocou.

30 Na podporu daného preskúmania Všeobecný súd v bode 124 napadnutého rozsudku rozhodol, že „skutočný účinok výhody, ktorú poskytuje štátna záruka, sa dá predpokladať“ a že „takáto záruka ponúka dlžníkovi možnosť profitovať z nižších úrokových sadzieb alebo poskytnúť nižšie ručenie“.

31 Vzhľadom na všetky tieto úvahy Všeobecný súd zamietol žalobu v celom rozsahu.

Návrhy účastníkov konania

32 Francúzska republika v odvolaní navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok,

— s konečnou platnosťou rozhodol vo veci tak, že zruší sporné rozhodnutie, alebo vráti vec Všeobecnému súdu,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

33 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie ako čiastočne neprípustné a čiastočne nedôvodné,

— zaviazal Francúzsku republiku na náhradu trov tohto konania.

O odvolaní

34 Francúzska republika uviedla na podporu svojho odvolania štyri odvolacie dôvody.

O prvom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

35 Francúzska republika svojím prvým odvolacím dôvodom tvrdí, že Všeobecný súd porušil článok 44 ods. 1 písm. c) a článok 48 ods. 2 svojho rokovacieho poriadku tým, že v bodoch 53 až 57 napadnutého rozsudku usúdil, že všetky dôvody uvedené na podporu žaloby pre neplatnosť súvisia

s určením existencie výhody, v dôsledku čoho je tvrdenie vychádzajúce z nesplnenia podmienky prevodu štátnych prostriedkov neprípustné vzhľadom na to, že predstavuje nový dôvod uplatnený v priebehu konania.

36 V tejto súvislosti tvrdí, že ako jasne vyplýva z časti 4.1.1 sporného rozhodnutia s názvom „Existencia neobmedzenej štátnej záruky: existencia štátnych prostriedkov“, ako aj z odôvodnení 161, 166, 183 a 254 toho istého rozhodnutia, otázka, či existovala záruka štátu, bola neoddeliteľná od podmienky týkajúcej sa prevodu štátnych prostriedkov. Z toho vyplýva, že tým, že vo svojej žalobe pred Všeobecným súdom napadla existenciu neobmedzenej záruky v prospech podniku so statusom EPIC, napadla nevyhnutne aj existenciu prevodu štátnych prostriedkov.

37 Komisia namieta, že z výkladu bodu 57 napadnutého rozsudku v spojení so zápisnicou z pojednávania pred Všeobecným súdom vyplýva, že žaloba o neplatnosť neobsahovala nijaký samostatný žalobný dôvod o neexistencii prevodu „štátnych prostriedkov“. V každom prípade tvrdí, že Všeobecný súd náležite preskúmal, že predmetná záruka by mobilizovala alebo viazala štátne prostriedky.

Posúdenie Súdnym dvorom

38 Na úvod treba uviesť, že podľa článku 44 ods. 1 písm. c) Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu uvedenie predmetu konania a zhrnutie dôvodov predstavujú dva základné údaje, ktoré musí každá žaloba obsahovať. Okrem toho v súlade s článkom 48 ods. 2 daného rokovacieho poriadku je uvádzanie nových dôvodov prípustné počas konania len vtedy, ak sú tieto dôvody založené na nových právnych a skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo v priebehu konania.

39 Treba tiež pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry údaje o predmete konania a zhrnutie dôvodov uvedených v každej žalobe musia byť dostatočne jasné a presné, aby to umožnilo žalovanému pripraviť si svoju obranu a súdom Únie vykonať preskúmanie. Návrhy takej žaloby musia byť tiež formulované jednoznačne, aby súd nerozhodol nad rámec návrhov alebo neopomenul rozhodnúť o niektorom žalobnom dôvode (pozri v tomto zmysle rozsudky z 20. novembra 2008, Komisia/Írsko, C-66/06, body 30 a 31; z 12. februára 2009, Komisia/Poľsko, C-475/07, bod 43, ako aj uznesenie zo 7. mája 2013, TME/Komisia, C-418/12 P, bod 33).

40 Hoci v prejednávanej veci návrh na začatie konania neobsahoval žalobný dôvod, ktorý by formálne spochybňoval podmienku týkajúcu sa existencie prevodu štátnych zdrojov, nič to nemení na skutočnosti, že základné okolnosti, na ktorých sa zakladalo tvrdenie vychádzajúce z tejto podmienky zo strany Komisie, ako aj zhrnutie tohto tvrdenia, vyplývajú koherentným a zrozumiteľným spôsobom zo samotného znenia danej žaloby.

41 Z preštudovania bodov 110 až 123 a 181 žaloby uvedených v rámci žalobného dôvodu, ktorý sa zakladá na pochybeniach, pokiaľ ide o existenciu neobmedzenej štátnej záruky v prospech podniku La Poste, totiž jasne vyplýva, že Francúzska republika už v tomto štádiu sporu spochybnila existenciu prevodu štátnych prostriedkov.

42 Francúzska republika v bodoch 119 a 123 návrhu na začatie konania teda na jednej strane tvrdila, že uplatňovanie zákona č. 80-539 „neznamená, že štát vynaloží vlastné prostriedky na podporu“ platobne neschopnej verejnej inštitúcie, pretože tento zákon „nestanovuje nijakú povinnosť štátu garantovať dlhy“ tejto inštitúcie. Na druhej strane v bode 181 tejto žaloby v rozpore s tvrdením Komisie výslovne spochybnila bod 254 napadnutého rozhodnutia, keď uviedla, že „záruka, že pohľadávka nezanikne, nemôže predstavovať záruku, že táto pohľadávka bude zaplatená a bude spôsobovať prevod štátnych prostriedkov“.

43 Spôsob, akým bola štruktúrovaná daná žaloba, predstavuje priamy dôsledok štruktúry sporného rozhodnutia, ktoré zase zobrazuje špecifickosť skúmaného štátneho opatrenia. Navyše je nesporné, že toto rozhodnutie obsahovalo vo svojej časti 4.1.1 názov „Existencia neobmedzenej štátnej záruky: existencia štátnych prostriedkov“ a že viaceré z jeho odôvodnení, najmä odôvodnenia 161, 165, 174 až 179, 188 a 254 sa zaoberali otázkou, či skutočne existovala implicitná záruka štátu v prospech podniku La Poste, a to tak, že skúmala, či vo francúzskom práve existuje povinnosť štátu – či už priama, alebo nepriama – vynaložiť vlastné prostriedky na krytie strát platobne neschopného podniku so statusom EPIC.

44 Takže v rozpore s tým, čo Všeobecný súd uviedol v bodoch 53 až 56 napadnutého rozsudku, nesúviseli žalobné dôvody predložené v návrhu na začatie konania na podporu žaloby o neplatnosť len s určením existencie výhody a argumentácia týkajúca sa prevodu štátnych prostriedkov nepredstavovala nový žalobný dôvod uplatnený po prvýkrát v štádiu repliky.

45 Treba však konštatovať, ako uviedla aj Komisia vo svojich písomných pripomienkach, že nesprávne kvalifikovanie dôvodu ako nového dôvodu nemôže podľa nej spôsobiť zrušenie napadnutého rozsudku.

46 Treba totiž uviesť, že Všeobecný súd v rámci odpovede na druhý žalobný dôvod danej žaloby, najmä na body 85 až 87 a 92 až 98 napadnutého rozsudku, v každom prípade vykonal úplné a hĺbkové preskúmanie dôvodnosti tvrdenia predloženého Francúzskou republikou, vychádzajúceho z nesplnenia podmienky prevodu štátnych prostriedkov.

47 Vzhľadom na tieto úvahy treba prvý odvolací dôvod vyhlásiť za neúčinný.

O hlavných tvrdeniach predložených v druhom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

48 Francúzska republika v rámci svojho druhého odvolacieho dôvodu tvrdí, že Všeobecný súd sa svojím rozhodnutím, že Komisia z právneho hľadiska dostatočným spôsobom preukázala existenciu štátnej záruky, dopustil porušenia pravidiel upravujúcich dôkazné bremeno a úroveň dokazovania.

49 Po prvé uvádza, že Všeobecný súd v bode 121 napadnutého rozsudku nesprávne potvrdil celkové úvahy sledované Komisiou v spornom rozhodnutí. Táto inštitúcia sa totiž opierala o viacero negatívnych domnienok a preniesla dôkazné bremeno, keď dospela k záveru, že francúzskym orgánom prináleží preukazovať neexistenciu záruky v prospech podniku La Poste z dôvodu, že tento podnik so statusom EPIC nepodliehal všeobecným právnym predpisom o vyrovnaní a likvidácii podnikov v ťažkostiach.

50 Po druhé odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 73 a 74 napadnutého rozsudku rozhodol, že Komisia mohla použiť domnienky a preniesť dôkazné bremeno v bodoch 126 a 131 sporného rozhodnutia. Z týchto bodov odôvodnení vyplýva, že Komisia sa domnievala, že podniku La Poste bola poskytnutá záruka, skôr než určila, či nedošlo k neplatnosti tejto záruky tým, že 1. januára 2005 nadobudol účinnosť organický zákon z 1. augusta 2001 o finančných zákonoch.

51 Po tretie Francúzska republika uvádza, že Všeobecný súd v bode 119 napadnutého rozsudku nesprávne uplatnil zásady upravujúce dôkazné bremeno a úroveň dokazovania, stanovené rozsudkom zo 17. septembra 2009, Komisia/MTU Friedrichshafen (C-520/07 P, Zb. s. I-8555). Tieto zásady sa totiž týkajú len rozhodnutí prijatých Komisiou v zmysle článku 13 ods. 1 nariadenia č. 659/1999 na základe dostupných informácií v prípadoch, keď členský štát nevyhovie príkazu na poskytnutie informácií.

52 Po štvrté odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd v bode 120 napadnutého rozsudku nesprávne rozhodol, že implicitná povaha štátnej záruky poskytnutej podniku La Poste, ktorý má postavenie podniku so statusom EPIC, sa môže prejaviť nižšími požiadavkami, pokiaľ ide o dokazovanie, a nevyžaduje si pozitívny dôkaz, ktorý by sa zakladal na objektívnych a zhodných dôkazoch umožňujúcich preukázať dostatočne určitým spôsobom, že štát je z právneho hľadiska povinný uspokojiť veriteľa v prípade platobnej neschopnosti podniku so statusom EPIC.

53 Komisia argumentuje, že tvrdenia týkajúce sa údajného použitia negatívnych domnienok alebo predpokladov sú neprípustné, pretože nenapádajú nijaké nesprávne právne posúdenie, ktorého by sa dopustil Všeobecný súd, ale predstavujú len zopakovanie tvrdení uvedených v prvostupňovom konaní. V každom prípade uvádza, že tieto tvrdenia sú nedôvodné.

Posúdenie Súdnym dvorom

54 Odvolateľka svojimi tvrdeniami uplatnenými v rámci druhého odvolacieho dôvodu Všeobecnému súdu vytýka, že jednak dospel k záveru, že Komisia mohla preniesť dôkazné bremeno o existencii záruky, pretože La Poste nepodliehal všeobecným právnym predpisom vo veciach súdneho vyrovnania a likvidácie podnikov v ťažkostiach, a jednak porušil pravidlá týkajúce sa úrovne dokazovania, aká sa vyžaduje pri preukázaní existencie takej záruky.

55 Treba konštatovať, že tieto tvrdenia sa zakladajú na nesprávnom pochopení napadnutého rozsudku.

56 Po prvé treba totiž uviesť, že Všeobecný súd v bode 121 tohto rozsudku výslovne uznal, že Komisia „pozitívne preskúmala existenciu neobmedzenej štátnej záruky v prospech La Poste“, pretože zobrala do úvahy viaceré zhodujúce sa fakty – konkrétne zopakované v tom istom bode daného rozsudku –, „ktoré predstavujú dostatočný základ na potvrdenie skutočnosti, že La Poste získal z dôvodu svojho postavenia podniku so statusom EPIC implicitnú a neobmedzenú záruku štátu“, pričom vylúčenie konkurzného konania alebo konania o platobnej neschopnosti s ohľadom na La Poste bolo len začiatkom celkového a hĺbkového preskúmania dotknutého vnútroštátneho právneho systému.

57 Z tohto bodu teda vyplýva, že Všeobecný súd v zásade nepotvrdil nijaké použitie negatívnych domnienok ani prenesenie dôkazného bremena zo strany Komisie.

58 Po druhé argumentácia týkajúca sa pochybení, ktorých sa údajne dopustil Všeobecný súd v bodoch 73 a 74 napadnutého rozsudku tým, že potvrdil odôvodnenie Komisie vykonané pomocou domnienky a prenesením dôkazného bremena v bodoch 126 a 131 sporného rozhodnutia, sa tiež javí ako nedôvodná.

59 V týchto odôvodneniach Komisia len zamietla niektoré tvrdenia predložené Francúzskou republikou, pokiaľ ide o to, či dotknutá implicitná záruka – ak existuje – sa stala neúčinnou v dôsledku nadobudnutia účinnosti organického zákona z 1. augusta 2001 o finančných zákonoch. Predbežný predpoklad existencie tejto záruky, ktorý sa nachádza v spornom rozhodnutí, je len zopakovaním odôvodnenia odvolateľky Komisiou. Z toho vyplýva, že keď Všeobecný súd v bodoch 73 a 74 napadnutého rozsudku potvrdil dôvodnosť posúdení uvedených Komisiou v predmetných odôvodneniach, zjavne neschválil použitie negatívnych domnienok či prenesenie dôkazného bremena, pokiaľ ide o preukázanie existencie implicitnej a neobmedzenej štátnej záruky v prospech podniku La Poste.

60 Po tretie treba taktiež zamietnuť tvrdenie, podľa ktorého Všeobecný súd podal v bode 119 napadnutého rozsudku nesprávny výklad už citovaného rozsudku Komisia/MTU Friedrichshafen, pretože tento rozsudok sa týkal prijatia konečného rozhodnutia v oblasti štátnej pomoci Komisiou na základe neúplných alebo čiastočných údajov, čo nebol tento prípad.

61 Na jednej strane Všeobecný súd totiž citoval tento rozsudok len preto, aby odpovedal na argumentáciu žalobkyne, ktorá sa naň odvolávala s cieľom potvrdiť, že Komisia bola aj tak povinná predložiť pozitívny dôkaz o existencii pomoci.

62 Na druhej strane, hoci Všeobecný súd pripomenul túto judikatúru, ktorá nebola v danom prípade relevantná, v každom prípade v bode 119 napadnutého rozsudku správne dospel k záveru, že Komisia „nemôže predpokladať, že podniku bola poskytnutá výhoda predstavujúca štátnu pomoc, tým spôsobom, že vychádza len z negatívnej domnienky založenej na neexistencii informácií umožňujúcich dospieť k opačnému záveru, pokiaľ neexistujú iné dôkazy, ktoré by mohli pozitívnym spôsobom preukázať existenciu takej výhody“.

63 Takéto posúdenie je v súlade s judikatúrou Súdneho dvora týkajúcou sa zásad v oblasti vykonávania dôkazov v právnom odvetví štátnej pomoci, podľa ktorého je Komisia povinná uskutočniť konanie o preskúmaní inkriminovaných opatrení nestranne a s náležitou starostlivosťou, aby pri prijímaní konečného rozhodnutia, ktorým sa prípadne potvrdzuje nezlučiteľnosť alebo protiprávnosť pomoci, mala na tento účel k dispozícii čo najúplnejšie a najspoľahlivejšie dôkazy (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. septembra 2010, Komisia/Scott, C-290/07 P, Zb. s. I-7763, bod 90).

64 Po štvrté a nakoniec treba konštatovať, že Všeobecný súd neporušil ani pravidlá týkajúce sa úrovne dokazovania, aká sa vyžaduje na preukázanie existencie implicitnej a neobmedzenej štátnej záruky v prospech takej verejnej inštitúcie, akou je podnik so statusom EPIC, a teda na preukázanie toho, že podmienka týkajúca sa existencie štátnych prostriedkov bola v prejednávanom prípade splnená.

65 Ako totiž zdôraznil generálny advokát v bodoch 35 a 36 svojich návrhov, s cieľom preukázať existenciu takej záruky, ktorá výslovne nevyplýva z nijakého právneho predpisu či zmluvného vzťahu, môže Komisia uplatniť metódu súboru spoľahlivých, presných a zhodujúcich sa nepriamych dôkazov, aby overila, či vo vnútroštátnom práve existuje skutočná povinnosť štátu vynaložiť vlastné prostriedky na krytie strát platobne neschopného podniku so statusom EPIC, a teda ako vyplýva z ustálenej judikatúry, dostatočne konkrétne ekonomické riziko výdavkov zaťažujúcich štátny rozpočet (pozri rozsudok z 19. marca 2013, Bouygues a Bouygues Télécom/Komisia a i. a Komisia/Francúzsko a i., C-399/10 P a C-401/10 P, bod 106, ako aj citovanú judikatúru).

66 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd v bode 120 napadnutého rozsudku správne konštatoval, že jednak „povaha dôkazných prostriedkov, ktoré mala Komisia predložiť, je do značnej miery závislá od povahy plánovaného štátneho opatrenia“ a jednak existencia implicitnej štátnej záruky „sa môže vyvodiť zo súboru potvrdzujúcich dôveryhodných a koherentných skutočností vychádzajúcich najmä z výkladu relevantných ustanovení vnútroštátneho práva“.

67 Vzhľadom na tieto úvahy treba zamietnuť všetky hlavné tvrdenia predložené v druhom odvolacom dôvode.

O tvrdeniach predložených subsidiárne v druhom odvolacom dôvode a o treťom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

68 Francúzska republika svojimi tvrdeniami predloženými subsidiárne v rámci druhého odvolacieho dôvodu a v treťom odvolacom dôvode tvrdí, že Všeobecný súd skreslil dôkazy – a to najmä tie, ktoré sa zakladali na francúzskom práve – predložené Komisiou a uvedené v bode 121 napadnutého rozsudku, keď dospel k záveru, že tieto dôkazy preukazovali existenciu neobmedzenej záruky štátu v prospech podniku La Poste.

69 Tretí odvolací dôvod sa rozdeľuje na štyri časti.

70 Prvou časťou tohto odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 69 až 77 napadnutého rozsudku skreslil judikatúru Conseil constitutionnel (rozhodnutie č. 2001-448 DC z 25. júla 2001) a Conseil d'État (rozsudok z 1. apríla 1938, Société de l'Hôtel d'Albe, *Recueil des décisions du Conseil d'État*, s. 341, a stanovisko z 8. septembra 2005, č. 371558), ako aj komentár Conseil d'État z roku 1995 a komentár ministra hospodárstva, financií a priemyslu z 22. júla 2003, keď rozhodol, že Komisia dospela k správnemu záveru, že francúzske právo nevylučovalo možnosť, aby štát poskytol implicitnú záruku podnikom so statusom EPIC.

71 Druhou časťou uvedeného odvolacieho dôvodu Francúzska republika Všeobecnému súdu vytýka, že v bodoch 84 až 87 napadnutého rozsudku skreslil francúzske právo, keď vyhovel návrhom Komisie týkajúcim sa dôsledkov uplatňovania zákona č. 80-539.

72 Tretia časť toho istého žalobného dôvodu sa zakladá na skreslení francúzskeho práva, ktorého sa dopustil Všeobecný súd v bodoch 92 až 99 napadnutého rozsudku, keď rozhodol, že Komisia mohla správne považovať podmienky vzniku zodpovednosti štátu za mechanizmus záruk, a to na základe rozsudku Conseil d'État z 18. novembra 2005, Société fermière de Campoloro a i. (*Recueil des décisions du Conseil d'État*, s. 515), komentára Conseil d'État z roku 1995, ako aj rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva Société de gestion du port de Campoloro a Société fermière de Campoloro v. Francúzsko, z 26. septembra 2006 (sťažnosť č. 57516/00, ďalej len „rozsudok Campoloro").

73 Okrem toho, čo sa týka použiteľnosti zásad stanovených uvedeným rozsudkom na prejednávaný prípad, Všeobecný súd údajne tiež porušil svoju povinnosť odôvodnenia, najmä v bode 99 napadnutého rozsudku.

74 Nakoniec štvrtou časťou tretieho odvolacieho dôvodu Francúzska republika Všeobecnému súdu vytýka, že v bode 102 uvedeného rozsudku dospel k rozhodnutiu, že prevod práv a povinností spojených s úlohou služby vo verejnom záujme v zásade zahŕňa aj prevod práv a povinností inštitúcie poverenej uvedenou úlohou.

75 Odvolateľka subsidiárne tvrdí, že došlo k nesprávnej právnej kvalifikácii skutkového stavu Všeobecným súdom, keď ten dospel k záveru, že francúzske právo poskytuje podniku La Poste implicitnú a neobmedzenú záruku.

76 Komisia sa domnieva, že tvrdenia uvedené v druhej časti druhého odvolacieho dôvodu a v treťom odvolacom dôvode sú neprípustné, keďže neoznačujú žiadne skreslenie dôkazov či nesprávnu právnu kvalifikáciu skutkového stavu, pretože francúzska vláda napáda len posúdenia francúzskeho práva, ako ho posúdil Všeobecný súd.

Posúdenie Súdnym dvorom

77 Tvrdenia uvedené subsidiárne v rámci druhého odvolacieho dôvodu a tvrdenia uvedené v treťom odvolacom dôvode, ktoré sú v podstate podobné, sú založené na skreslení alebo nesprávnej právnej kvalifikácii francúzskeho práva zo strany Všeobecného súdu a ďalej na nedostatočnom odôvodnení, pokiaľ ide o spôsob, akým Všeobecný súd vyložil rozsudok Campoloro.

78 Po prvé, čo sa týka tvrdenia týkajúceho sa pochybení pri preskúmaní francúzskeho práva, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry, pokiaľ Všeobecný súd zistil alebo posúdil skutkový stav, Súdny dvor má na základe článku 256 ZFEÚ ako jediný právomoc preskúmať právnu kvalifikáciu tohto skutkového stavu a právnych následkov, ktoré z neho Všeobecný súd vyvodil. Posúdenie skutkových okolností, s výhradou prípadu skresľovania dôkazov predložených Všeobecnému súdu,

nepredstavuje právnu otázku, ktorá by ako taká podliehala preskúmaniu Súdnym dvorom (pozri najmä rozsudky zo 6. apríla 2006, General Motors/Komisia, C-551/03 P, Zb. s. I-3173, body 51 a 52, ako aj z 29. marca 2011, ThyssenKrupp Nirosta/Komisia, C-352/09 P, Zb. s. I-2359, body 179 a 180).

79 Pokiaľ teda ide o preskúmanie posúdenia Všeobecného súdu týkajúceho sa vnútroštátneho práva v rámci odvolania, Súdny dvor je príslušný len overiť, či nedošlo ku skresleniu tohto práva (rozsudky z 24. októbra 2002, Aéroports de Paris/Komisia, C-82/01 P, Zb. s. I-9297, bod 63, a z 21. decembra 2011, A2A/Komisia, C-318/09 P, bod 125).

80 V tejto súvislosti však treba uviesť, že skreslenie musí zjavne vyplývať z dokumentov v spise bez toho, aby bolo potrebné vykonať nové posúdenie skutkového stavu a dôkazov (rozsudky z 22. decembra 2008, British Aggregates/Komisia, C-487/06 P, Zb. s. I-10515, bod 98; z 10. februára 2011, Activision Blizzard Germany/Komisia, C-260/09 P, Zb. s. I-419, bod 53, ako aj A2A/Komisia, už citovaný, bod 105).

81 V tomto prípade však Francúzska republika netvrdila, že by došlo k takému skresleniu, pretože nepreukázala, že by konštatovanie Všeobecného súdu bolo v zjavnom rozpore s dotknutými ustanoveniami francúzskeho práva, alebo že by Všeobecný súd prisúdil niektorému z nich dosah, ktorý v porovnaní s ostatnými písomnosťami v spise zjavne nemá.

82 Naopak, Francúzska republika svojimi tvrdeniami uvedenými v bodoch 68 až 74 tohto rozsudku v skutočnosti napadla len posúdenie týkajúce sa dôkazov, ktoré predstavujú predmetné ustanovenia francúzskeho práva alebo s nimi súvisiaca vnútroštátna judikatúra, ktoré už boli podrobne preskúmané v bodoch 62 až 99 napadnutého rozsudku a pripomenuté v jeho bode 121.

83 Rovnako, pokiaľ ide o nesprávnu právnu kvalifikáciu skutkového stavu, ktorá je subsidiárne vytýkaná v treťom odvolacom dôvode, stačí uviesť, že Francúzska republika týmto tvrdením v skutočnosti nenapadla dôsledky vyvodené z nesprávnej kvalifikácia právnej povahy sporných ustanovení francúzskeho práva, pretože sa obmedzila iba na spochybnenie posúdenia tých istých ustanovení Všeobecným súdom.

84 Za týchto okolností všetky tieto tvrdenia uvedené subsidiárne v rámci druhého odvolacieho dôvodu a v treťom odvolacom dôvode musia byť zamietnuté ako nedôvodné.

85 Po druhé, pokiaľ ide o tvrdenie založené na nedostatku odôvodnenia bodu 99 napadnutého rozsudku v porovnaní s tvrdením týkajúcim sa dosahu rozsudku Campoloro a cieľom dospieť k záveru o existencii záruky štátu v prospech podniku La Poste, treba pripomenúť, že v rámci odvolacieho konania sa preskúmanie Súdnym dvorom zameriava najmä na overenie toho, či Všeobecný súd odpovedal z právneho hľadiska dostatočne na všetky tvrdenia, ktoré uviedol žalobca (rozsudok z 2. apríla 2009, France Télécom/Komisia, C-202/07 P, Zb. s. I-2369, bod 41 a citovaná judikatúra).

86 Podľa ustálenej judikatúry však povinnosť odôvodnenia rozsudkov, ktorá prináleží Všeobecnému súdu podľa článku 36 a článku 53 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, neukladá Všeobecnému súdu povinnosť vypracovať také odôvodnenie, ktoré by vyčerpávajúcim spôsobom a jednotlivo rozoberalo všetky tvrdenia účastníkov sporu. Odôvodnenie teda môže byť implicitné, ak umožní dotknutým osobám oboznámiť sa s dôvodmi, z ktorých Všeobecný súd vychádzal, a Súdnemu dvoru poskytne dostatok podkladov potrebných na uskutočnenie preskúmania v rámci odvolania (rozsudok A2A/Komisia, už citovaný, bod 97 a citovaná judikatúra).

87 V tomto prípade treba uviesť, že Všeobecný súd v bode 99 napadnutého rozsudku len pripomenul, na zosumarizovanie, tvrdenie žalobkyne týkajúce sa dôkaznej hodnoty rozsudku Campoloro, na ktoré už bola predtým daná jasná, výslovná a vyčerpávajúca odpoveď v bodoch 93, 94 a 97 uvedeného rozsudku

pri preskúmaní častí sporného rozhodnutia, ktoré považovali možnosť vzniku zodpovednosti štátu v prípade platobnej neschopnosti podniku so statusom EPIC za mechanizmus automatickej a neobmedzenej záruky za jeho záväzky.

88 Z tohto dôvodu, keďže odôvodnenie týkajúce sa tohto tvrdenia mohlo umožniť Francúzskej republike oboznámiť sa s dôvodmi, pre ktoré ho Všeobecný súd zamietol, ako aj Súdnemu dvoru poskytnúť dostatok informácií potrebných na výkon svojho preskúmania, tvrdenie týkajúce sa porušenia povinnosti odôvodnenia zo strany Všeobecného súdu treba vyhlásiť za nedôvodné.

89 Z toho vyplýva, že tvrdenia uvedené subsidiárne v rámci druhého odvolacieho dôvodu a tvrdenia uvedené v treťom odvolacom dôvode treba všetky zamietnuť ako sčasti neprípustné a sčasti nedôvodné.

O štvrtom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

90 Francúzska republika svojím štvrtým odvolacím dôvodom tvrdí, že keď Všeobecný súd v bodoch 106 a 108, ako aj 123 a 124 napadnutého rozsudku rozhodol, že Komisia z právneho hľadiska dostatočným spôsobom preukázala existenciu výhody vyplývajúcej zo záruky poskytnutej podniku La Poste, dopustil sa porušenia pravidiel upravujúcich dôkazné bremeno a úroveň dokazovania v danej oblasti, a teda sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia. Na rozdiel od toho, čo vyplýva z uvedených bodov, Komisia totiž nebola povinná preukázať potenciálne, ale skutočné účinky existujúcej pomoci, a v každom prípade nemohla predpokladať žiadny druh účinku.

91 Subsidiárne Francúzska republika tvrdí, že Všeobecný súd skreslil dôkazy, ktoré mu boli predložené, keď na jednej strane v bode 110 napadnutého rozsudku uviedol, že Komisia bola oprávnená odvolať sa na metódy ratingových agentúr s cieľom potvrdiť, a nie preukázať existenciu výhody. Rovnako to na druhej strane platí, keď v bodoch 111, 116 a 123 uvedeného rozsudku rozhodol, že Komisia tak poskytla dostatok dôkazov umožňujúcich preukázať, že záruka poskytnutá podniku La Poste predstavovala výhodu, pričom odmietol navyše tvrdenia francúzskej vlády, podľa ktorých ratingové agentúry nie sú „citlivé“ na právne postavenie podniku La Poste.

92 Komisia považuje tento odvolací dôvod za nedôvodný v rozsahu, v akom napáda preskúmanie Všeobecného súdu týkajúce sa povahy účinkov, ktorú je Komisia povinná preukázať pri existujúcich pomociach, a neprípustný v časti týkajúcej sa skreslenia dôkazných prostriedkov, pretože táto časť predstavuje v skutočnosti len návrh na nové posúdenie dôkazov.

Posúdenie Súdnym dvorom

93 Francúzska republika svojím štvrtým odvolacím dôvodom Všeobecnému súdu vytýka, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že Komisia právne dostatočným spôsobom preukázala existenciu výhody vyplývajúcej z údajnej štátnej záruky poskytnutej podniku La Poste, a subsidiárne, že sa dopustil skreslenia dôkazov.

94 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že pojem pomoc nezahŕňa len pozitívne plnenia, ale aj zásahy, ktoré rôznymi formami znižujú náklady obvykle zaťažujúce rozpočet podniku, a hoci nie sú dotáciami v úzkom zmysle slova, majú rovnakú povahu a rovnaké účinky (rozsudok Bouygues a Bouygues Télécom/Komisia a i. a Komisia/Francúzsko a i., už citovaný, bod 101, ako aj citovaná judikatúra). Za pomoc sa považujú aj všetky zásahy štátu, ktoré sú bez ohľadu na formu spôsobilé priamo alebo nepriamo zvýhodniť podniky alebo ktoré treba považovať za ekonomickú výhodu, ktorú by podnik

príjemca za normálnych trhových podmienok nedosiahol (rozsudky z 24. júla 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, Zb. s. I-7747, bod 84, ako aj z 8. septembra 2011, Komisia/Holandsko, C-279/08 P, Zb. s. I-7671, bod 87).

95 Keďže zásahy štátu majú rôzne formy a treba ich preskúmať v závislosti od ich účinkov, nemožno vylúčiť, že štátna záruka sama osebe predstavuje výhody, ktoré môžu zahrňovať dodatočnú záťaž pre štát (pozri rozsudky z 1. decembra 1998, Ecotrade, C-200/97, Zb. s. I-7907, bod 43, ako aj Bouygues a Bouygues Télécom/Komisia a i. a Komisia/Francúzsko a i., už citovaný, bod 107).

96 Ako Súdny dvor už totiž rozhodol, ak je úver, ktorý úverová inštitúcia poskytuje dlžníkovi, zabezpečený zárukou orgánov verejnej moci členského štátu, tento dlžník zvyčajne získava výhodu, pokiaľ finančné náklady, ktoré znáša, sú nižšie ako náklady, ktoré by bol znášal, ak by musel získať rovnaké financovanie a rovnakú záruku za trhovú cenu (pozri rozsudok z 8. decembra 2011, Residex Capital IV, C-275/10, Zb. s. I-13043, bod 39).

97 V tomto ohľade z oznámenia Komisie o uplatňovaní článkov 87 [ES] a 88 [ES] na štátnu pomoc vo forme záruk navyše výslovne vyplýva, a to z jeho bodov 1.2, 2.1 a 2.2, že neobmedzená štátna záruka pre podnik, ktorého právna forma vylučuje konkurzné konanie alebo iné postupy v prípade platobnej neschopnosti, poskytuje tomuto podniku okamžitú výhodu a predstavuje štátnu pomoc, pretože je poskytnutá bez toho, aby jej príjemca kompenzoval primeraným poplatkom riziko, ktoré na seba prevzal štát, a umožňuje tiež „získať pre pôžičku lepšie finančné podmienky, aké sú normálne k dispozícii na finančných trhoch“.

98 Z týchto úvah preto vyplýva, ako zdôraznil generálny advokát v bode 58 svojich návrhov, že existuje vyvrátiteľná domnienka, podľa ktorej poskytnutie implicitnej a neobmedzenej štátnej záruky v prospech podniku, ktorý nepodlieha bežným konaniam súdneho vyrovnania a súdnej likvidácie, spôsobí zlepšenie jeho finančného postavenia znížením nákladov, ktoré obvykle zaťažujú jeho rozpočet.

99 V dôsledku toho v rámci konania týkajúceho sa existujúcich schém pomoci stačí, aby na preukázanie výhody vyplývajúcej z takejto záruky v prospech prijímajúceho podniku Komisia preukázala len samotnú existenciu tejto záruky bez toho, aby musela dokazovať jej skutočné účinky, ktoré spôsobila od okamihu svojho poskytnutia.

100 Vzhľadom na tieto zásady treba konštatovať, že všetky tvrdenia uvedené Francúzskou republikou vo štvrtom odvolacom dôvode sú nedôvodné.

101 V prvom rade treba odmietnuť tvrdenia, že by došlo k porušeniu pravidiel upravujúcich dôkazné bremeno a úroveň dokazovania, pokiaľ ide o preukázanie existencie výhody vyplývajúcej z implicitnej a neobmedzenej štátnej záruky.

102 V tejto súvislosti treba uviesť, že Všeobecný súd svojím rozhodnutím, že Komisia neurčila chybne existenciu takejto výhody, správne v bodoch 106 a 108 napadnutého rozsudku rozhodol, že takáto záruka „vo všeobecnosti môže so sebou priniesť výhodu“, pretože je poskytnutá bez protihodnoty a umožňuje svojmu príjemcovi získať výhodnejšie úverové podmienky, ako by dosiahol len na základe vlastných výsledkov, a tým umožňuje znížiť záťaž na jeho rozpočet.

103 Vzhľadom na tieto konštatovania je síce pravda, že ako uvádza odvolateľka, Všeobecný súd poskytol kontradiktórne a nedostatočné odôvodnenie, keď jednak na základe judikatúry Súdneho dvora, ktorá nebola relevantná, v bode 123 napadnutého rozsudku rozhodol, že skutočné účinky existujúcej pomoci sa nemusia preukazovať, a jednak keď v bode 124 uvedeného rozsudku uviedol, že „okrem toho skutočný účinok výhody, ktorú poskytuje štátna záruka, sa dá predpokladať“.

104 Ako však uviedol generálny advokát v bode 69 svojich návrhov, takéto pochybenie nemôže spôsobiť neplatnosť napadnutého rozsudku. V uvedených bodoch 123 a 124 totiž Všeobecný súd napriek tomu dospel k správnemu záveru, že Komisia rešpektovala dôkazné bremeno a úroveň dokazovania, ktorá jej prináleží pri preukazovaní, či implicitná a neobmedzená štátna záruka nepredstavuje výhodu, pričom zdôraznil, že takáto záruka ponúka dlžníkovi možnosť „profitovať z nižších úrokových sadzieb alebo poskytnúť nižšie ručenie“.

105 V druhom rade treba zamietnuť aj tvrdenia uvedené subsidiárne, ktoré sa zakladali na skreslení dôkazov a ktoré boli uvedené v bode 91 napadnutého rozsudku.

106 V tejto súvislosti treba hneď na úvod konštatovať, že keďže Francúzska republika v skutočnosti netvrdila, že by došlo k akémukoľvek skresleniu dôkazov, sú tieto tvrdenia prípustné len v rozsahu, v akom sú uplatňované na podporu nesprávneho právneho posúdenia, ktorého sa Všeobecný súd údajne dopustil tým, že potvrdil analýzu, ktorú vykonala Komisia a ktorá len potvrdzovala metodiky ratingových agentúr.

107 Napriek tomu treba uviesť, ako zdôraznil generálny advokát v bode 62 svojich návrhov, že vzhľadom na konštatovanie vyplývajúce z bodov 98 a 99 tohto rozsudku, podľa ktorého existenciu výhody, ktorú implicitná a neobmedzená štátna záruka priznáva svojmu príjemcovi, možno predpokladať, že Komisia môže použiť údaje poskytnuté ratingovými agentúrami len s cieľom potvrdiť takúto existenciu.

108 Za týchto podmienok Všeobecný súd v bode 110 napadnutého rozsudku správne uznal relevantnosť odkazu v spornom rozhodnutí na ratingové metódy týchto agentúr.

109 V dôsledku toho treba zamietnuť všetky tvrdenia predložené v rámci štvrtého odvolacieho dôvodu.

110 Z predchádzajúcich úvah teda vyplýva, že odvolanie treba zamietnuť v celom rozsahu.

O trovách

111 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne o trovách konania. Podľa článku 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku, ktorý sa na konanie o odvolaní uplatní v zmysle jeho článku 184 ods. 1, účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazať Francúzsku republiku na náhradu trov konania a Francúzska republika nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. Francúzska republika je povinná nahradiť trovy konania.

Podpisy